

melig fri Naabighed med Hensyn til Satterne og blande sig saa lidt deri som muligt, lade den experimentere for egen Regning og ikke paatvinge den Experimenter og derved paadrage os maaffee Skylden for, at vort Bidrag kommer til at stige eller blive større. — Jeg troer, hvad Bygningsforetagenderne i Kronprindsessgade angaaer, at Ministeren vil gjøre rigtigst i at tage et Mars Ansland i denne Sag, selv om Leien skulde tage noget af i denne Mellemtid. Den Betragtning, der har ledet Udvalget til at fravaade at gaae ind paa Regjeringens Forslag, er Frygt for, at disse Boutiker, naar de bleve indrettede paa denne Maade, vilde lidt efter lidt gaae over til at blive Fattigholger, hvilket paa det Sted, hvor de fra Begyndelsen af ere anlagte for Skjønhedens Skyld, ikke vilde stemme med Hensigten. Meningen med disse Bygninger — Boliger maae vi ikke kalde dem, thi de have ikke været bestemte dertil, men kun til smaa Udsalgssteder — vilde være ganske forfeilet, om de meddeelte det uslykkelige Skue, som aldrig kan udeblive, hvor meget fattige Familier tage deres Ophold. Det vilde være i aabenbar Modsigelse med denne Gades Anlæg og Natur. Dersom man kunde sætte Betingelser for Udleien, efterat denne Indretning er foretaget, saa at en Beboelse af den omtalte Natur blev undgaaet, kunde der ikke være Banffelighed ved at bevilge Summen; thi det er ikke Summens Størrelse, der har bevæget Udvalget til at fravaade den, men det er skeet, fordi man har troet, at det ikke nu var behørig overveiet, hvad der kunde ligge bagved denne Bevilling, og fordi det kunde stride imod, hvad man ønsker med Hensyn til disse Bygningers Bessaffenhed og det Sted, hvor de ere beliggende.

Indenrigsministeren: Da jeg havde den Ære at conferere med det ærede Udvalg, var jeg ikke i Besiddelse af fuldkommen nøiagtige Oplysninger med Hensyn til disse Boutiklocaler, og derfor havde jeg dengang ogsaa den Tro, at det mulig kunde forholdes sig saaledes, som det var htrret i Udvalgets Betænkning, at det skulde være Hensigten der at indrette Familieboliger; men efter hvad der senere er oplyst for mig, er Hensigten ingenlunde denne,

men kun den at skaffe de Handlende et lille Locale bagved Boutiken, hvor de kunne opholde sig, og jeg troer derfor ikke, at en saadan Bevilling vil kunne medføre de Ulemper, som det ærede Udvalg har tænkt sig vilde flyde deraf. Den ærede Rigsdagsmand fra Helsingør (Thune) yttrade, at jeg havde foreslaaet, at Bevillingen til Frederikshavns Havn skulde nægtes, og at jeg havde erklæret, at det var usødvendigt at optage denne Grund i Havnen; det har jeg imidlertid ikke erklæret, jeg har kun sagt, at jeg ikke har kunnet erholde saadanne nøiagtige Oplysninger om Nødvendigheden af dens Forttagelse, at jeg kunde forsvare at fastholde Bevillingen ligeoverfor Udvalgets Nægtelse.

Jeg har tænkt, at det vilde være det Bedste, at Sagen blev nøiere undersøgt, og jeg troer ikke, at den har saa store Proportioner, som der er givet den her i Salen, naar det blev htrret, at Søfarendes Liv i en stor Udstrækning skulde være afhængige af, om denne lille Grund blev optagen eller ikke. Jeg har bemærket, at dens Udflytning ikke forhindrer Seiladsen ind i den for Tiden under Udbyning værende Deel af Havnen, og at den i det Hele taget kun har en lille Udstrækning. Jeg troer derfor ikke, at Sagen er saa overmaade vigtig, at man jo nok kan forsvare fra Ministeriets Standpunkt at lade Bevillingen falde iaar og tage Anstændighed for at undersøge, om det er nødvendigt i dette Tiemed at anvende disse Omkostninger eller ikke.

A. Sage: Naar en saa sø og handelskyndig Mand som det ærede Medlem fra Helsingør (Thune) saa varmt taler for Frederikshavns Havns Udvidelse og dens Vigtighed som Nødhavn og navnlig har htrret sig derhen, at der kunde være Omstændigheder, hvor den aldrig kunde være for stor eller stor nok, saa seer det jo ud, som om vi af Finantsudvalget, der foreslaae at nægte Bevillingen, vare saadanne Barbarer, at vi ikke med 20,000 Rb. vilde bidrage til at skaffe nødlidende Skibe den fornødne Hjælp. Det ærede Medlem sagde, at Havnen vist var stor nok, naar der ikke var Ris i Østersøen; men har det ærede Medlem da lagt Mærke til, at den eneste Gang, der